

AAN EEN KINDERLOOZE

door

NANNIE VAN WEHL.

Mijn lieve kind, je hebt me je verdriet nog nooit verteld. Ik heb je nog nooit anders gezien dan vroolijk, schijnbaar stralend van geluk en vreugde. Ik zag je telkens tusschen veel oude luidjes, jij, mooie, jonge, elegante vrouw, en je was een bloem, zoo frisch en prettig om naar te kijken, en ik zag, dat de oude luidjes een schat aan je hadden —

Je hebt me nog nooit je verdriet verteld. Maar ik weet het — van haar die mijn vertrouwen en het jouwe bezit. En ik mag het wel weten, nietwaar? Daarvoor hebben we toch te veel uurtjes gekuierd en gelachen en gepraat, toen we nog maar van die deerntjes zonder, of met ingebeelde zorgen waren —

Ik weet, hoe je je afmartelt met je verdriet. Hoe het verlangen naar een kindje je verteert —

Hoe het opeens als een monster, dat razend in zijn eigen kracht gevangen zat, op je los springt, wanneer je Adèle's kindje in de handen hebt — Hoe je geen raad weet met je dagen, als Frits niet thuis is — en duizend dingen bent gaan bedenken om de gruwelijke verveling te ontkomen — lektuur, pianospelen, handwerken — maar niets, niets helpt, omdat je de handen uitstrekt naar een kindje en je door niets anders wilt laten troosten —

Ik wou er me niet in mengen. Omdat je tegen mij altijd zoo vroolijk was. En dan misschien zou denken: Heb ik mijn masker zoo slecht gedragen?

dient al dat voortbrengen, indien het slechts op weer voortbrengen gericht is?

Neen, ik wil eens eenmaal een voortbrengsel zien.

Jullie beiden kunnen heel ver terug gaan in je geslachten. Een lange schakel is 't — betovergrootvader van betovergrootvader van jou. — Weer een schakel te zijn in die reeks — wat beduidt het?

Maar te zeggen: Al dit voortbrengen heeft dus kenmerk gediend, om ons voort te brengen, Frits en mij — al deze menschen waren voortbrengende, opdat er toch eindelijk ook eens iets zou zijn, dat als *voortbrengsel* de oogen tot zich trok. —

Hier zijn we dus, wat kunnen we doen! — Dát is iets.

Geef Frits de hand, ren samen op het Leven los, spring er moedig in, in het volste deel ervan, roep tegen den stroom van menschen, die langs je komt: „Hier zijn we — wát kunnen we doen?”

Of kies een stillere plek, een, die je aangewezen is, als je het maar merken wou, jij dwaas vrouwtje, dat je oogen sluit en voor de piano zit te schreien. —

Troost je arme moeder, die haar man moest missen. — Troost al de oude ooms en tantes, die over vele dingen treuren — steun je broers en zusters in hun harden strijd om het bestaan. Wees de eenige, die eens den tijd heeft, den tijd om naar klachten te luisteren en

Je weet nu, dat ik mijn kennis van je toestand niet uit mezelve heb. Het masker droeg je goed.

En ik — ik heb altijd door aan je moeten denken. En dan kwamen mij vele dingen in de gedachten en ik zei vaak half luid:

„Maar denkt ze dáar dan niet aan? En dáar niet aan? En aan dát niet?”

Zie, nu moet ik het je alles schrijven, 't je alles geven om te overleggen in je hart —

Je zegt, dat je geen doël voor je leven hebt.

Allereerst al schrikkelijk vleiend voor Frits. Mij dunkt, dat, als je Frits dient, je gansche leven door, ieder uur, iedere seconde, met je warme liefde, als je hem „inwikkelt in teederheid”, zóó, dat, als hij eenmaal is heengegaan, iedereen kan zeggen, dat deze mensch gelukkig is geweest — me dunkt, dan heb je een doel gehad en bereikt, dat zeer ver boven vele andere doelen staat.

Doch dat tot daaraantoe. „Ik wil veronderstellen, dat je met „mijn leven” bedoelt *ons* leven, het leven van Frits en jou. Dát leven zou dus geen doel hebben zonder kinderen. En dan ga ik verder je klachten na:

„Ik wil voortleven in mijn kinderen. Als ik heenga, wil ik niet zonder spoor van de aarde verdwijnen. Ik wil mijn deel hebben aan de toekomst der wereld.”

Ja, waarlijk, zóó ernstig heb je gesproken; jij mooi, lief élegant kind-vrouwtje. En zoo ernstig wil ik eens even een paar woorden tegenzeggen.

Je wilt dus ook alweer *voortbrengen*. Je deel hebben aan de *toekomst* der wereld.

Nu ken ik niets gruwzamer, doelloos, ontzettender doelloos, dan voort te brengen, *om* weer voort te brengen. Voel je zelf niet, het leege van dezen zin? Waartoe

verwachtingen te deelen — zet thee, koop biscuit; steek de schemerlamp op, die net zoo in zacht-gouden schijn de kamer vervult, ga zitten in je armstoel met een keurig toiletje aan, zooals je hardwerkende zusters niet kunnen dragen — neem een klein onbeteekenend handwerkje, schik even je stoute krulletjes rond je mooie, blanke voorhoofd en ga wachten, op wie er komt. —

Een paradijs bereidt je voor al die zwoegers. Een paradijs.

Je wilt je deel hebben aan de toekomst der wereld.

Juist, juist — dat kennen we. Die zijn er meer. En die zijn als de kinderen, die over de heide gaan met haastige stappen om daar te komen, waar de hemel de aarde aanraakt. — En zoo loopen ze voort, de oogen op die wonderlijn, die horizon heet, gericht.

En ze zien niet de bloeiende heide, waarop ze gaan en ze zien niet de bron, die opwelt aan den voet der heuvelen en ze zien niet de bonte vlinders, die op de brem zitten. —

Indien je dan je deel niet hebt aan de toekomst, goed! Hou je dan eens bezig met het Heden. Het is er ook nog! En hoe schoon is het voor jou, klein vertroeteld ding!

Ik weet alleen maar geen raad op die woeste aanvallen, als je Adèle's kindje in de handen hebt. Dat zit in ons dat woedende verlangen, zoodra je zoo'n lekker rozenkindje beet krijgt. Maar dat zijn van die dingen, die we door moeten maken, eventjes, gauw, zooals je weerstand dient te bieden aan de pijn van koud water in een holle kies. Je weet, dat 't voorbij gaat. Als Adèle's kindje vier of vijf jaar is, heb je 't niet meer, en dan zou ik me maar een beetje van de kleine kindertjes wèg houden. En bedenken, dat van alle verlangens het verlangen naar een kindje, zooals je het op zoo'n oogenblik voelt, wel het aller-égoïstische is, wat je kunt voelen. Want op zoo'n oogenblik redeneer je niet over toekomst-aandeel en voortleving, op zoo'n oogenblik verlang je alleen maar om te hebben. Je verlangt een kindje en vraagt er niet naar, waaraan je het kindje blootstelt, door het een bestaan te geven.

O, mijn meisje, zoo'n pretje is 't op de wereld toch niet!

En omdat je nu eenmaal zoo'n kindje wil hebben, moet 't arme kindje de wereld maar in — vooruit maar, tegen Sturm und Wetter!

Dit is het eenige, wat ik als kalmeering weet, wanneer je Adèle's kindje in handen hebt.

En voor de rest wéet je 't nu, nietwaar?

Frits een hand gegeven, even elkaar in de oogen gezien en dan — „Hier zijn we!

Wát kunnen we doen?”